

И наистина, другото момче знаеше много работи. То хвана двѣ бутилки, повдигна на горѣ нозѣ и тъй стоя дълго врѣме; послѣ се покачи на една прѣвързана тояга, и отъ нея скачаше на друга тояга; — слѣдъ туй съ разперени ржцѣ трѣгна, като котка по оптегнато вжже, а отъ тамъ — колко високо бѣше! — скачаше чакъ на земята въ разперена мрѣжа.

И всѣки пжтъ зрителитѣ му викаха „браво“ и го канѣха да повтори играта си.

— Че какво? И азъ мога да го направя! каза Тропанчо на баща си.

— За тебе — бомбони! се изсмѣ баща му.

Тропанчо много се натжжи отъ смѣха на баща си. Щомъ отиде въ кжщи, той взе единъ столъ и почна да се опитва, както онова момче въ цирка — да се изправи на ржцѣ. И щомъ рѣши, че доста е усвоилъ гимнастиката, събра сестричкитѣ си и имъ каза: — Гледайте сега! какво ще ви покажа азъ! — и лудо почна да се удря по гърдитѣ.

Хубавичко закрѣпи стола той, постави ржцѣ и съ единъ скокъ изправи на горѣ крака.

Сестричкитѣ му заплѣскаха ржцѣ и викаха: — Браво, Тропанчо!

Но въ това врѣме ржцѣтѣ му затрепераха, столътъ се залюля, и Тропанчо възнакъ се струпали на пода,

— Мамо, мамо! да видишь, Тропанчо какво може! Скоро ще остане съвсѣмъ безъ глава! — викаха сестричкитѣ му.

А прѣзъ това врѣме, хваналъ главата си, Тропанчо плачеше. —